

# Bốn Mùa Tạ Ơn Canada

Kim Loan



Tôi đến thủ đô Ottawa của Canada vào một tối mùa đông lạnh lẽo sau gần hai mươi tiếng dài ngồi trên máy bay từ Bangkok (Thailand), có dừng nghỉ tại Frankfurt (Đức Quốc). Nhóm chúng tôi 6 người được nhân viên chính phủ đón tại sân bay rồi đưa về Reception House trên đường King Edward gần Byward Market. Đây là một chung cư nhỏ, gồm một tầng trệt và một tầng lầu, tổng cộng khoảng hơn chục phòng, mỗi phòng chứa được 3-4 người. Tôi là phụ nữ duy nhất trong nhóm nên được đưa vào chung phòng có hai cô người Miến Điện cũng mới đến trước đó vài ngày. Một mỗi rã rời, tâm trí còn vương vấn **trại tỵ nạn Panatnikhom**, giờ này chắc mọi người đang đi dạo chơi trong trại, có ai... nhớ tôi không?

Sau khi nhận phòng trời cũng tối thui, họ dẫn chúng tôi xuống nhà bếp ăn tối với một món macaroni & cheese! Lần đầu tiên trong đời nhìn thấy món nui với pho-mai tan chảy, tôi chỉ thấy một mùi khó chịu vì đã quen ăn món này từ Việt Nam phải là nui xào thịt ăn với nước tương dầm ớt mới... đúng điệu! Tôi lắc đầu, chẳng thiết ăn uống, chỉ muốn đi tắm rồi ngủ, giấc ngủ đầu tiên trên xứ Canada khi bên ngoài tuyết đang rơi để xem cảm giác ra sao. Cô gái người Miến dẫn tôi vào phòng tắm, chỉ dẫn cho tôi hai vòi nước nóng, nước lạnh trong bath tub, rồi đi ra ngoài. Tôi lớ ngớ, không hề biết rằng có thể vặn cả hai vòi cùng lúc rồi điều chỉnh cho vừa độ ấm rồi ấn nút shower. Tôi mở nước nóng thì nóng quá, mở nước lạnh thì lạnh như nước đá, chẳng biết phải làm sao! (Lỡ... cởi chuồng rồi, sao dám chạy ra hỏi!). May quá, có cái thau nhỏ trong bồn tắm, tôi mở nước nóng nửa thau, rồi mở nước lạnh nửa thau hoà chung cho đủ ấm, và ngồi xối nước tắm như khi ở trại.

Trên bathtub có để chai shampoo hiệu "head & shoulders", tôi biết đó nghĩa là "đầu và vai". Tôi nhìn quanh tìm thêm soap nhưng không có, rồi tự hỏi : "*Chai shampoo ghi head&shoulders, là dành cho đầu và ...vai, vậy còn các ...bộ phận khác thì sao?*"! Hỏi thì hỏi chớ đâu có câu trả lời, thế là tôi dùng nó để gội đầu (vì là shampoo), xong tôi còn lấy thêm chút shampoo để chà trên hai vai của tôi (vì chữ ...head & shoulders rành rành đó!), và chỉ dùng đúng cho đầu và ...vai thôi nhé, dứt khoát không xài cho... khúc dưới!!

Sáng hôm sau ngủ dậy tại Reception House, bụng đói meo vì tối qua bỏ bữa, tôi xuống phòng ăn thì lại càng không ăn được món oatmeal chan sữa tươi. Cái xứ gì mà ăn uống kỳ cục! Tôi bỗng thèm đĩa bánh cuốn, ổ bánh mì thịt, hoặc chí ít cũng là gói xôi bắp để trong lá chuối thơm mùi hành phi và đậu xanh hấp. Cũng may là còn có bình cà phê ngay góc phòng, tôi làm liền một ly, cho thật nhiều đường và cream để... cứu đói! Lát sau có một người từ Nhà Thờ Công Giáo Việt Nam tại Ottawa đến thăm chúng tôi. Anh tên Thành, đại diện giáo xứ đến tặng phong bì, tem thư, giấy viết, và hỏi chúng tôi dù có đạo hay không, nếu muốn đi lễ thì thứ bảy anh sẽ đến đón.

Nghe xong, chú lớn tuổi nhất trong nhóm lên tiếng, chẳng liên quan gì đến việc ... đi lễ:

- Nói cậu đừng cười, giờ chúng tôi... đói lắm vì chưa quen ăn đồ Tây, nếu nhà thờ cho chúng tôi ít mì gói thì tốt quá!

Anh Thành mỉm cười sốt sắng:

- Dạ, cháu cũng đang tính hỏi chuyện đó, cháu sẽ phone cho người bạn mang đến.

Thấy anh Thành dễ dãi, chú ấy ... làm tới, được voi đòi... Hai Bà Trưng:

- Mà cậu ráng hỏi họ tìm đúng mì Mama của Thailand nha, vì mấy năm qua chúng tôi chỉ quen ăn loại đó ở trại thôi à...

(Tôi cẩn chú ấy không kịp, trời ơi, chú tưởng mình là ai chớ!!)

Nhưng anh Thành lại tiếp tục mỉm cười thân thiện, và quả thật, nửa tiếng sau có người mang đến, không phải vài gói, mà là một thùng mì gói Mama.

Cả ngày hôm đó tôi túc trực dưới Văn Phòng của Reception House vì đợi phone của bố, các anh chị em, họ hàng chú bác bên Mỹ gọi qua để chúc mừng và nói chuyện cho tôi đỡ tủi thân. Vừa ngắm tuyết rơi bên ngoài, vừa xem các cuốn tạp chí, vừa uống café, tôi nói chuyện với người trực ban (để thực tập English), vì ông ta bắt chuyện với tôi khi thấy tôi nói phone với người thân mà lúc khóc nức nở lúc lại cười vui vẻ:

- Ủa, sao gia đình cô bên Mỹ mà cô lại lạc loài qua đây, mà nãy giờ tôi thấy cả chục cú phone rồi đó, chắc gia đình cô ở bên đông lắm hả!?

Ông này chắc cũng cỡ ... ông Tám quá! Tôi đáp:

- Thôi, ông đừng nhắc đến vết thương lòng của tôi nghen, mà chuyện dài lắm, ông chả hiểu được đâu! Nghe vậy, ông chuyển qua đề tài khác, chuyện thời tiết, chuyện thủ đô Ottawa có gì lạ, chuyện dân nhập cư, tỵ nạn, rồi cuối cùng là chuyện... ăn uống. Như được rả trúng đài, tôi than thở:

- Thú thật với ông, từ tối qua đến giờ tôi chưa có gì trong bụng ngoài ly café và chút mì gói.

- Thế à? Cô chưa quen với thức ăn bên đây sao?

- Dĩ nhiên là chưa, chúng tôi mới đến đây chưa đầy 24 giờ đồng hồ, ông quên rồi sao?

- Ủ nhỉ...

Tôi chống cằm, mơ màng nhìn ra cửa sổ ngắm tuyết cho... đỡ đói, rồi nói bâng quơ với ông ấy:

- Ước gì bữa ăn tối nay có một nồi cơm! (Lúc ấy tôi nghĩ đến món cơm trộn với canh mì gói, là món "ngon" ở trại tỵ nạn)

Ông ấy nhìn tôi, thương cảm:

- Ở dưới bếp có gạo, mà cô ăn cơm với gì, để tôi cố gắng nhắn với nhà bếp xem sao, dù rằng tôi không dám hứa.

Thấy tôi xịu mặt mắt mất hứng, ông vội vàng xoa tay:

- Ý tôi là không dám hứa vụ thức ăn kia, còn nồi cơm thì bảo đảm là có, cô cứ yên tâm. Giờ nói cho tôi nghe cô muốn ăn cơm với gì nào?

Được khuyến khích, cộng thêm cái bao tử đang réo gọi, tôi thoải mái ước mơ:

- Người Việt chúng tôi ăn cơm với rau, và với thịt heo, bò, cá, gà, vịt ... nói chung là luộc, nướng, kho, xào, hấp, quay, khìa... đủ kiểu hết á!

Chẳng biết ông ấy có hiểu tôi nói gì không, nhưng vẫn chăm chú, gật gù theo trí tưởng tượng của tôi với các món ăn nóng sốt đang làm tôi... nuốt nước miếng.

Đến giờ dinner, bà bếp trưởng da đen gọi nhóm Việt Nam đến. Trong khi các nhóm Somalia, Miến Điện rộn ràng bên bàn ăn với những đĩa spaghetti phủ đầy tomato sauce đang bốc khói thì nhóm chúng tôi, còn hơn cả mong đợi, có một nồi cơm trắng và chảo bắp cải xào thịt bò hộp. Tôi hỏi thịt gì mà ngon thế, bà đưa cái lon đồ hộp cho chúng tôi xem, ghi là corned-beef, không phải có "bắp", không phải thịt xay, vì các xớ thịt nhỏ xíu vẫn còn, nêm nếm thật đậm đà, thịt bò mềm rục quyện với chất ngọt của bắp cải. Chúng tôi hồ hởi ăn hết sạch cả cơm lẫn thức ăn trong ánh mắt vui sướng của bà đầu bếp người Jamaica.

Có lẽ Canada (và các nước Mỹ, Úc, Châu Âu ...) mắc nợ người Việt tỵ nạn từ... kiếp trước, nên kiếp này họ phải rước chúng ta qua, đón tiếp nồng hậu đấm người chân ướt chân ráo mới đến còn ngơ ngáo ngáo ngáo chính hiệu "con nai vàng", chưa đóng góp được gì cho đất nước người ta, mà chỉ biết đòi hỏi toàn... đồ ăn! Thương cái xứ "tư bản giãy hoài chưa chết" này quá thôi!!!

Edmonton, Thanksgiving 2020

KIM LOAN

## BỐN MÙA TẠ ƠN

Sáng nay thức giấc nhìn lá rơi  
Mùa hạ ngày hôm qua đâu rồi?  
Có phải thu vàng xao xuyến tới  
Rồi đông về mang tuyết trắng tươi?!

Cảm tạ Thiên Chúa trên trời cao  
Tình miền man như suối dạt dào  
Bốn mùa nối tiếp nhau tha thiết

Gian trần chiêm ngắm ngõ chiêm bao

Vì có tay Ngài vẫn chở che  
Buổi sáng bình minh hay đêm khuya  
Núi đồi chập chùng bên ghènh thác  
Mây trôi biêng biếc, biển xanh lơ

Để con biết yêu đời nồng thắm  
Nắng sớm mưa chiều đẹp ý thơ  
Hoa nở cười trong sương lấp lánh  
Hư ảo màn đêm bóng trắng mờ

Để con nhớ phận mình nhỏ bé  
Ngày từng ngày với những buồn, vui  
Khi hồn yếu đuối hay mạnh mẽ  
Phó thác một lòng nơi Chúa thôi

Xuân Hạ Thu Đông, quà Chúa ban  
Say sưa con đón nhận hồng ân  
Phút giao mùa bồi hồi xao xuyến  
Ờn Ngài, tim con biết băng khuâng!

Edmonton, First day of Autumn  
23/9/2019

KIM LOAN